

ра мысли-ты, и оттегля ся на странж да си прави единъ праздникъ, кого-то празнува подь сѣнки-ты,

Когато веке първа-та ноцна тишина и послѣ-дни-ти дневни гълчове ся борѣтъ на върх' рѣгове-ты, край рѣкы-ты въ лѣсове-ты и долины-ты; когато горы-ты ся умълчавать постъпенно; когато нито единъ листъ, нито една муха въздышя; когато мѣсяць-тъ грѣе; и когато чловѣческо-то ухо е внимателно, пърый пѣвецъ на сътвореніе-то запѣва свои-ты хвалебны словословія на Бога. Първомъ ударя еченіе-то на блистателны-ты сіянія на веселбж-тж: разыграва си гласа, излазя отъ ниско на високо; отъ жаловно на весело, отъ тихо на ясно, и тѣй пѣе съ сърдце напоенно отъ радостъ. Нъ заведнѣждъ гласъ-тъ ся изгубва и птиче-то млъкнуба. И сѣтъ пакъ захваща съ други промѣнены звукове, нъ съ каквж сърдечнж мелодіж!

Ту съ немощны глассударенія и изменяемы, ту съ единъ гласъ простодушенъ и меланхолическый.

Пѣніе-то показва сжще скѣрбъ-тж: както и радоть-тж. Коя то птичка си е загубила пиленца-та, пѣе още истъпѣсенъ както ина честито-то си врѣмя, зачто-то знае само една, нъ съ едно удареніена художество-то си. Музыкантинъ-тъ не прави друго само да промѣни ключа на ноты-ты си, и весела-та конта-та (лирическо пѣніе) ся обраца на жялостнж.

(Безименно)